

پیام شش
شریکان طبیعت الهی
و توسعه حیات الهی
و طبیعت الهی
برای ورودی غنی به پادشاهی جاودان

خواندن متون مقدس: ۲ پطرس ۱: ۱، ۳-۱۱؛ ۳: ۱۸

۱. به عنوان آنهایی که ایمان نفیس را به طور مساوی دریافت کرده‌ایم، ما ایمانداران به مسیح، باید در طبیعت الهی شریک باشیم - ۲ پطرس ۱: ۴:

آ. طبیعت الهی به آنچه خدا هست، یعنی غنا، عناصر و سازه‌های [اجزای سازنده] وجود خدا اشاره دارد - یوحنا ۴: ۲۴؛ ۱ یوحنا ۱: ۵؛ ۴: ۸، ۱۶.

ب. حیات الهی و طبیعت الهی از هم جدا نیستند؛ طبیعت الهی، جوهر حیات الهی و در درون حیات الهی است - ۱: ۱-۲؛ ۵: ۱۱-۱۳.

پ. به عنوان فرزندان خدا، ما خدا-انسان‌ها هستیم، که از خدا متولد شده و دارای حیات و طبیعت خدا بوده و متعلق به نوع خدا هستیم - ۳: ۱؛ یوحنا ۱: ۱۲-۱۳:

۱. هنگام تولد تازه‌ما، یک طبیعت دیگری در ما افزوده شد. این، طبیعت خدا، طبیعت الهی، است - ۲ پطرس ۱: ۴.

۲. چون طبیعت الهی، در حیات الهی است، حیات الهی که ما از آن دوباره متولد شدیم، در درونش دارای طبیعت الهی است - یوحنا ۳: ۳، ۵-۶، ۱۵.

۳. هر که در پسر خدا ایمان آورد، از خدا متولد شده است و حق دارد فرزند خدا شود. از این رو، یک ایماندار حق دارد شریک طبیعت خدا شود و از آن مسرت برد - ۱: ۱۲-۱۳.

ت. شریک طبیعت الهی، کسی است که از طبیعت الهی مسرت برده و در طبیعت الهی شرکت می‌کند - ۲ پطرس ۱: ۴: ۱. شریک طبیعت الهی شدن، مسرت بردن از آنچه خداست است. شریک بودن در طبیعت الهی، شریک بودن در غنا، عناصر و سازه‌های وجود خداست - ۱ پطرس ۱: ۸.

۲. اگر بخواهیم شریکان طبیعت الهی باشیم، باید توسط حیات الهی زندگی کنیم که طبیعت الهی در درون آن است - یوحنا ۱: ۴؛ ۱۰: ۱۰؛ ۱۱: ۲۵؛ ۶: ۵۷ ب.

ث. ما از غنای طبیعت الهی، از طریق وعده‌های نفیس و بی‌نهایت عظیم خدا مسرت می‌بریم - ۲ قرنتیان ۱۲: ۹؛ متی ۲۸: ۲۰؛ ۲۰ ب؛ افسسیان ۳: ۲۰.

ج. شریک بودن در طبیعت الهی یک شرط دارد - اینکه ما از فساد که از شهوت در دنیا [جهان] است بگریزیم [خلاصی یابیم]؛ ما باید در چرخه‌گریختن و شریک شدن و شریک شدن و گریختن زندگی کنیم - ۲ پطرس ۱: ۴.

چ. اگر از خدا مسرت ببریم و در غنای وجودش شریک شویم، با طبیعت الهی ساخته شده، در حیات و طبیعت، اما نه در خدایی، مثل خدا می‌شویم و او را در هرآنچه هستیم و انجام می‌دهیم ابراز می‌کنیم - آ. ۳.

ح. در حالی که ما شریک طبیعت الهی بوده، از هرآنچه خداست مسرت می‌بریم، غنای طبیعت الهی به طور کامل همانطور که در آیات ۵ تا ۷ توصیف شده است، توسعه می‌یابد.

۲. ما باید توسعه حیات الهی و طبیعت الهی موجود در بذر الهی که در ما کاشته شده است را تجربه کنیم تا ورودی غنی به پادشاهی جاودان داشته باشیم - آ. ۱، ۴-۱۱:

آ. آن ایمان نفیس مساوی شگفت‌انگیز به ما داده شده است، و این ایمان، یک بذر شامل تمام است - آ. ۱:

۱. تمام غنای الهی، در این بذر است، ولی ما باید در توسعه آنها کوشا باشیم. رشد کردن تا بلوغ، توسعه آنچه تاکنون داریم است - آ. ۱-۸؛ ۳: ۱۸.

۲. با توسعه این فضایل، ما در حیات رشد می‌کنیم، و عاقبت به بلوغ رسیده، سرشار از مسیح بوده، و واجد شرایط و مجهز خواهیم بود تا پادشاهان در پادشاهی آینده باشیم - افسسیان ۴: ۱۳-۱۵؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ ۲ پطرس ۱: ۱۱.

۳. ما نیاز به توسعه و بلوغ کامل بذر ایمان داریم؛ این از طریق ریشه های فضیلت و شناخت [علم، معرفت]، تنه خویشتنداری [عفت]، و شاخه های استقامت و خدامانندی، تا به شکوفه و میوه محبت برادرانه و عشق است - آ. ۵-۷.

ب. تأمین فضیلت در ایمان، توسعه فضیلت است - انرژی حیات الهی که در طرزعمل شدید - در به تمرین گذاشتن ایمان نفیس مساوی - حاصل می شود. این ایمان باید به تمرین گذاشته شود تا فضیلت حیات الهی در مراحل بعدی توسعه یابد و به بلوغ برسد - آ. ۵.

پ. فضیلت به تأمین فراوان شناخت خدا و خداوند ما عیسی نیاز دارد. شناختی را که باید در فضیلت خود توسعه دهیم شامل شناخت خدا و منجی ما، شناخت اقتصاد خدا، شناخت اینکه ایمان چیست، و شناخت قدرت، جلال، فضیلت، طبیعت و حیات الهی است - آ. ۵.

ت. خویشتنداری، به تمرین گذاشتن کنترل بر خود و جلوگیری از هوی و هوس ها، امیال و عادات خود است؛ چنین خویشتنداری ای باید برای رشد مناسب در حیات به تمرین گذاشته شود - آ. ۶.

ث. تمرین استقامت [صبر]، متحمل شدن دیگران و شرایط است - آ. ۶.

ج. خدامانندی، زیستنی است که مثل خداست و خدا را ابراز می کند - آ. ۶.

چ. محبت برادرانه (فیلالدلیه) عاطفه برادرانه است، عشقی که با خشنودی و خوشی مشخص می شود. در خدامانندی، که ابراز خداست، این عشق باید برای برادری، برای شهادت ما به جهان، و برای میوه آوردن، تأمین شود - آ. ۷؛ ۱ پطرس ۲: ۱۷؛ ۳: ۸؛ غلاطیان ۶: ۱۰؛ یوحنا ۱۳: ۳۴-۳۵؛ ۱۵: ۱۶-۱۷.

ح. توسعه نهایی طبیعت الهی در درون ما، عشق است - [یعنی] آقابه، کلمه یونانی که در عهد جدید برای عشق الهی استفاده شده است، که خدا در طبیعت خود است - ۲ پطرس ۱: ۷؛ ۱ یوحنا ۴: ۸، ۱۶:

۱. محبت برادرانه ما باید به طور فراتر در یک عشق شریف تر و والاتر توسعه یابد - ۲ پطرس ۱: ۷.

۲. در مسرت ما از طبیعت الهی، ما باید بگذاریم بذر الهی سهم فیض توسعه یابد تا در عشق شریف تر و الهی تکمیل شود - آ. ۵-۷.

۳. وقتی که ما در طبیعت الهی به حد اعلی شریک می شویم، از خدا به عنوان عشق پر می گردیم، و تبدیل به اشخاص عشق، حتی خود عشق، می شویم - افسسیان ۳: ۱۹.

خ. توسعه دادن فضایل روحانی در حیات الهی و در نتیجه پیشرفت در رشد حیات الهی، فراخوانده و برگزیده شدن ما توسط خدا را استوار می کند - ۲ پطرس ۱: ۱۰.

د. ما باید در پیگیری رشد و توسعه حیات الهی و طبیعت الهی برای ورودی غنی به پادشاهی جاودان کوشا باشیم - آ. ۱۰-۱۱:

۱. تأمین فراوانی که ما از آن در توسعه حیات الهی و طبیعت الهی مسرت می بریم (آ. ۳-۷)، ما را به فراوانی با ورودی غنی به پادشاهی جاودان خداوندان، تأمین خواهد کرد.

۲. این تأمین، ما را قادر و واجد شرایط می کند تا توسط همه غنای حیات الهی و طبیعت الهی به عنوان فضایل عالی (انرژی) ما، در جلال شوکتمند خدا وارد شویم - آ. ۳؛ ۱ پطرس ۵: ۱۰.

۳. ظاهراً این ما هستیم که وارد پادشاهی جاودان می شویم؛ در واقع، ورود به پادشاهی جاودان، از طریق رشد ما در حیات و از طریق توسعه حیات الهی درون ما، به طور غنی تأمین می شود.